

Helyszíni tudósítások

Kiss László

Szálka

(Tábor a tolnai dombok közt)

A tó s a távol

Harmadik napja vagyok, és még egy napig tartózkodom a Dunántúlnak ezen a regényes táján, Szekszárdhoz közel. Szálka és vidéke éppen olyan, amilyennek elképzeltem, s a google segítségével feltérképeztem, helyesebben nem olyan: olyanabb. Ahogy rákanyarodtam a község felé vezet útra, jobb felől, a domboldalt sűrűn benőtt fákon és bokrokon túl máris feltűnt, s hosszan mutatta-mutogatta magát a nevezetes szálkai tó, melynek legendáját ezekben a napokban dolgozza ki, s vízi színre drámai előadás és bábjáték formájában egy csapat kisdíák.

A társaság egy része a Pajtaszínházban

Az általános iskolások számára szervezett egy hetes együttét a Baka István vezette Kincskereső tábor szellemi örököse és folytatása, s az 1995-ben fiatalon elhunyt költő felesége, Baka Tünde és leánya, Ági vállalkozó szellemét, lankadatlan energiáját dicséri. Van még dicsérni: Dobcsányi László a házfőnök, a népzene művésze, aki ezt a házat megálmodta, majd egy régi vízfalomra alapozva felhúzta ide. Szemben az egyáltalán nem szelíd lankák hullámozó zöldje, a szépen gyarapodó birtok aljában az egykori patakmeder, mely ma részint focipálya, részint folyosó az erdőbe, s onnan a házhoz. A távolból néha lövéseket hallani esténként, ami ritkán velejárója az idillnek, de a luciferi akusztikát felülírja a környékre alapvetően jellemző csend. Ha horgászol, és a szarvasokat is szereted, nincs Szálkánál jobb hely: Farkas Pál köztéri szobra azt a hatalmas gímet ábrázolja, amelyet 1891-ben ejtettek el a szemközti rengetegben, s amelynek agancsánál komolyabb trófea még negyven évig nem bukkant fel a huszadik század elejének Nagy Vadászversenyén. Szépállat a szarvas.

Nagyvad

Megpróbálhat unatkozni, aki ebbe a táborba jelentkezett, nem fog sikerülni. Van például ébresztő, hétkor már csak kevesen fekszenek ágyban, ezek leginkább én vagyok. A fél nyolcas reggeli követő szlesztázás sem tart sokáig, és leginkább fogmosást jelent, mert hamarosan kezdődik, és voltaképpen egész nap tart a program. Médiaóráról, animációról, a rajzfilm és a mesék világáról a Kecskeméti tanító-alkotó Orosz Andrea tart előadást, s foglalkoztatja a huszonkét delikvenst. A drámai felkészítést egy szekszárdi tanárpáros, Kocsisné Dóra Ildikó és Rotkainé Pászti Livia végzi, a diákok többsége tanítvány, összehangolt munkájuknak napról napra látványosabb az eredménye. Kelle Jázmin, Szeged bábszínházából, a bábokért és a hozzájuk kapcsolódó szituációs játékokért felel, festék, pauszpapír, festék, ragasztóval és ollóval főfegyverkezett kisművészektől szorgoskodnak a Pajtaszínház hűvösében. Az ugyancsak Szegedről érkezett Szőke Istvánné Éva keze alatt a *Szálkai Kaszáló* munkacímű tábori újság formálódik, s látván a két év előtti, ugyancsak maga szerkesztette példányokat, megállapítható, magasan a léc. Én a költőiskolát vezetem, mert ilyen is van: a ki mit olvas kérdéséről a nonszensz (a lendő poéták értelmezésében: „fárasztó”) verseken át a rigorózus műfajelméletig terjed a skála. Szóval multi-art – aki idejön, filmez, komédiázik, báboz, versel.

Dráma

Jázmin és bábosai

A restek másutt keressék a boldogulást, válogatott csapat a szálkai. Nem csak ég a kezük alatt a munka, nem csupán nyűg nélkül nyomják végig a napot, de tátott szájjal hallgatták a grábóci ortodox kolostor rendfőnök asszonyának valóban elbűvölő és szuggesztív stand up-ját, lelkesen próbálgatták a szálkai Tövisháti család népi hangszereit, s tegnap esti emlékezetes előadása után olyan interjút készítettek Andrea testvérével, a világhírű Orosz Istvánnal, hogy mályha magamba néztem és szíven is legyen ezután, ha a író (észtleg költőt) faggatok odahaza Békésben.

Két ízben írok blogot az ittlétről. Ez az egyik íz. Lassan lecsukom gépem fedelét, mindjárt jön az én blokkom – műfajismeret és kortárs gyereklíra, lankadni nem ér. Csütörtök van, tizenegy óra, ha valakit érdekel.

Orosz Andrea, Orosz István és Rotkainé Pászti Livia

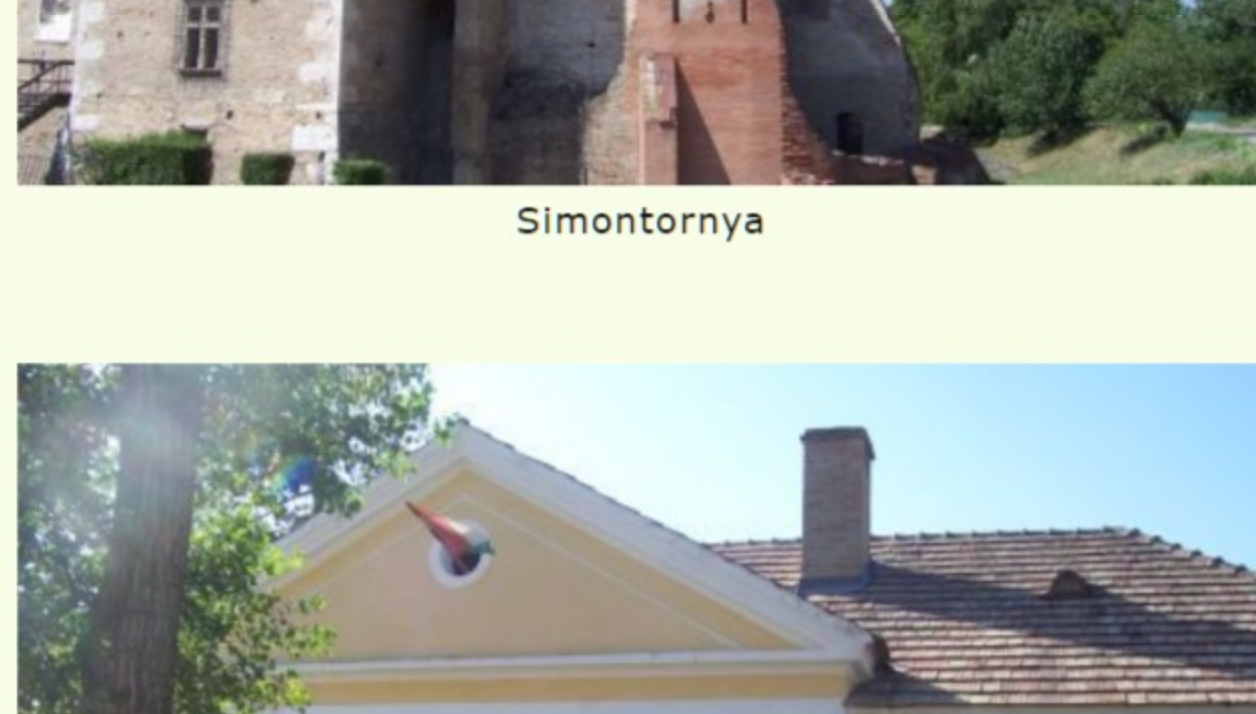

Látogatóban a Tövisháti családnál

Simontornya várának kiállítása nem mászik a vendég arcába, de a belső terem falára aggatott 3D-s képanyag, mely a várépület képzeltetbéli, tehát valóságos alakulástörténetét ábrázolja, olyan időutazásra invitál, amelyre mindenki vágyik, ha legalább egyszer elolvasta *A katedrális*. Innen már csak pár kilométernyi ugrás a rácegpusztai pusztá, benne Ilyés Gyula és Lázár Ervin első oskolájával. Ezt a néhány ezer métert a lelkes paptanítók száz éve gyalog tették meg hajnalonta, hogy az órák leteltével tépjenek is vissza, mert mindjárt virrad. Szóval kaptam egy kis alföldet. Ilyen helyeken járunk.

Simontornya

Puszta iskola

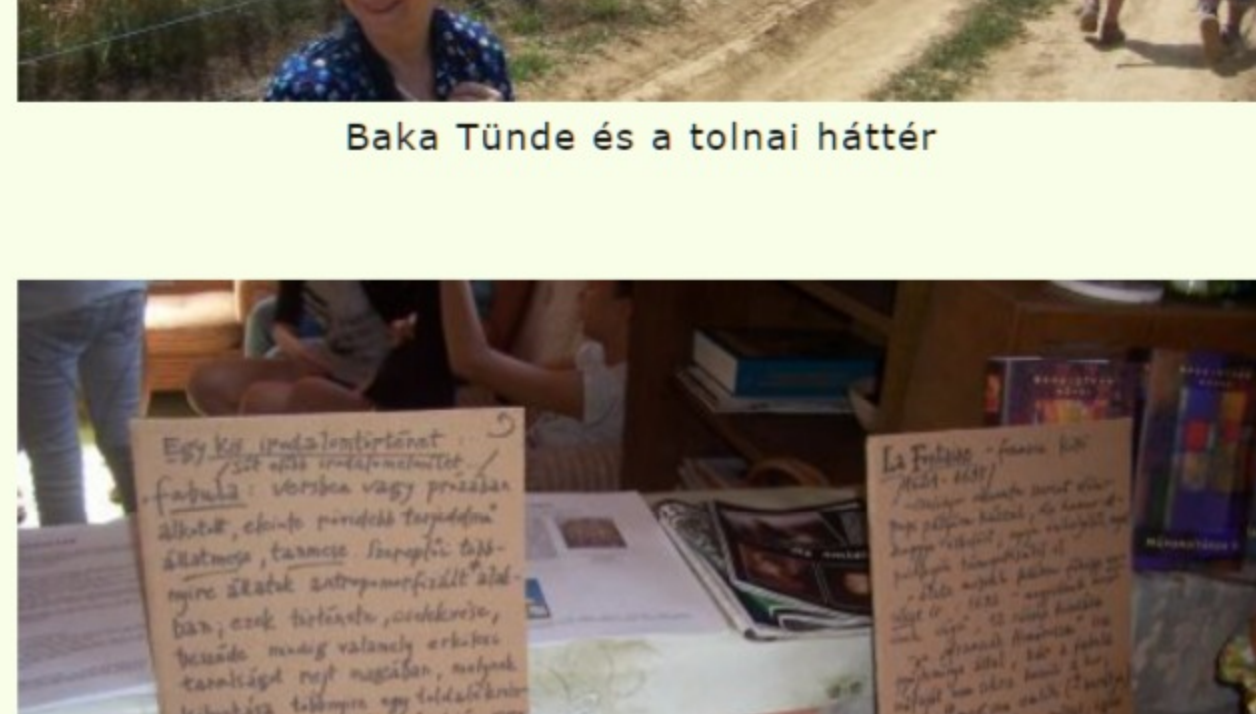
Az előadások forrnak kifelé, a kollégák – tíz évestől más évesig – változatlanul lelkesek, a Szekszárd környéki boroknak pedig bizonyosan van párja, de azt is ezen a tájon kell keresni.

Csoda, hogy ma este Szabó T. Anna is eljön? Hogy ő is látogatja meg a szálkai alkotóházat? Jó kérdéstől kezdve a szüntelenül burrog a szarvas az erdőn. Remélem, új barátaim legalább egyet agancson csipnek közülük – de akkor én már Biharon innen, Kiskunság túl.

Péntek délelőtt van, tíz óra, ha valakit érdekel, s tényleg csak a történeti és faunai hitelesség kedvéért jegyzem meg: szüntelenül burrog a szarvas az erdőn. Remélem, új barátaim legalább egyet agancson csipnek közülük – de akkor én már Biharon innen, Kiskunság túl.

Baka Tünde és a tolnai háttér

Egy kis elmélet